

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt torsdag den 12. februar 2026

Sag 66/2025

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat André Rouvillain, beskikket)

I tidligere instans er afsagt kendelse af Østre Landsrets 7. afdeling den 4. juni 2025 (S-787-25).

I påkendelsen har deltaget fem dommere: Poul Dahl Jensen, Hanne Schmidt, Lars Hjortnæs, Kurt Rasmussen og Søren Højgaard Mørup.

Påstande

T har nedlagt påstand om løsladelse, subsidiært at der i stedet for varetægtsfængsling træffes bestemmelse om mindre indgribende foranstaltninger, og mere subsidiært at landsrettens kendelse af 4. juni 2025 ændres, således at der fastsættes en frist på 4 uger for varetægtsfængslingen, og således at landsretten inden fristens udløb skal tage stilling til, om hovedforhandlingen kan omberammes til et tidligere tidspunkt, eller om T skal løslades.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Sagsfremstilling

Den 22. september 2024 blev T anholdt, idet politiet samme dag havde modtaget en anmeldelse om, at han havde voldtaget og udøvet grov vold mod F.

T blev fremstillet i grundlovsforhør den 23. september 2024, hvor han blev sigtet for voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, psykisk vold efter straffelovens § 243 og grov vold efter straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1. Han nægtede sig skyldig.

Samme dag traf retten afgørelse om varetægtsfængsling af T, jf. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2 og 3. Fængslingen blev forlænget på dette grundlag indtil den 16. december 2024, hvor der blev truffet afgørelse om, at T skulle forblive varetægtsfængslet indtil dom. Den 31. januar 2025 stadfæstede landsretten kendelsen om varetægtsfængsling.

Under hovedforhandlingen i byretten den 28. februar 2025 nægtede T sig skyldig i voldtægt, psykisk vold og grov vold, men erkendte sig skyldig i vold efter straffelovens § 244 og kørsel i frakendelsestiden.

Ved byrettens dom af 10. marts 2025 blev T fundet skyldig i at have begået fire voldtægter, psykisk vold, grov vold i gentagelsestilfælde samt kørsel i frakendelsestiden, jf. straffelovens § 216, stk. 1, jf. til dels § 225, § 243, jf. § 247, stk. 1, § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, og færdselslovens § 117 a, stk. 1. Han blev idømt fængsel i 3 år og 6 måneder.

T ankede ved domsafsigelsen byrettens dom med påstand om frifindelse i det ikke erkendte omfang.

Byretten traf herefter afgørelse om, at T skulle forblive varetægtsfængslet under anken, eller indtil straffuldbyrkelse kunne iværksættes, jf. retsplejelovens § 769, stk. 1, jf. § 762, stk. 2, nr. 1 og 2.

Anklagemyndigheden kontraankede dommen den 24. marts 2025 med påstand om domfældelse i overensstemmelse med den i byretten rejste tiltale samt skærpelse.

Ved kendelse af 9. april 2025 traf landsretten afgørelse om, at T fortsat skulle være fængslet i 4 uger til den 7. maj 2025. Af kendelsen fremgår bl.a.:

”Da T ved byrettens dom er fundet skyldig i bl.a. voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, til dels § 225, psykisk vold efter straffelovens § 243, jf. § 247, stk. 1, kvalificeret vold efter straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, er kravet om særlig bestyrket mistanke opfyldt. T er ved dommen idømt en straf af fængsel i 3 år og 6 måneder, og efter oplysningerne om forholdenes grovhed finder landsretten, at hensynet til retshåndhævelsen kræver, at T ikke er på fri fod. Betingelserne for varetægtsfængsling i medfør af retsplejelovens § 769, stk. 4, jf. § 762, stk. 2, nr. 1 og nr. 2, er derfor opfyldt.

Herefter, og da fortsat varetægtsfængsling i 4 uger ikke er i strid med de proportionalitetshensyn, som er nævnt i lovens § 762, stk. 3,

bestemmes:

T skal være varetægtsfængslet under anken med frist til den 7. maj 2025.”

Landsretten forlængede varetægtsfængslingen ved kendelse af 7. maj 2025, således at fængslingsfristen udløb den 4. juni 2025.

Den 8. maj 2025 berammede landsretten ankesagen til behandling den 1. og 2. december 2026.

Ved kendelse af 4. juni 2025 traf landsretten afgørelse om, at T skulle være varetægtsfængslet indtil dom. Af landsrettens retsbog fremgår bl.a.:

”Landsretten har berammet hovedforhandling til den 1. og 2. december 2026.

Det fremgår af sagen, at landsretten den 5. maj 2025 meddelte parterne, at sagen kunne berammes til hovedforhandling den 17. og 18. november 2026 eller den 1. og 2. december 2026. Efter anmodning fra advokat André Rouvillain om, at sagen blev berammet på et tidligere tidspunkt, meddelte landsretten ved mail af samme dato, at landsretten ikke havde mulighed for at tilbyde tidligere tider til hovedforhandling, hverken ved bi-tingstedet i Nykøbing Falster eller ved hovedtingstedet i København.”

Af landsrettens kendelse fremgår bl.a.:

”Landsretten har ikke fundet grundlag for at anordne mundtlig forhandling af spørgsmålet om fortsat varetægtsfængsling.

Af de grunde, som landsretten har anført i kendelse af 9. april 2025, og da landsretten efter oplysningerne om forholdenes grovhed finder, at hensynet til retshåndhævelsen fortsat kræver, at tiltalte ikke er på fri fod, er betingelserne for fortsat varetægtsfængsling i medfør af retsplejelovens § 769, stk. 4, jf. § 762, stk. 2, nr. 1 og 2, opfyldt.

Herefter, og da fortsat varetægtsfængsling indtil dom, jf. retsplejelovens § 767, stk. 2, ikke er i strid med de proportionalitetshensyn, der er nævnt i lovens § 762, stk. 3, finder landsretten, at T skal være varetægtsfængslet under anken, indtil der er afsagt dom i sagen.”

Retsgrundlag mv.

Af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols Guide on Article 6 of the European Convention on Human Rights – Right to a fair trial (criminal limb) af 31. august 2025 fremgår bl.a.:

“V. General guarantees: procedural requirements

...

C. Reasonable time

Article 6 § 1 of the Convention

“1. In the determination of... any criminal charge against him, everyone is entitled to a ... hearing within a reasonable time ...”

...

1. Determination of the length of proceedings

340. In criminal matters, the aim of Article 6 § 1, by which everyone has the right to a hearing within a reasonable time, is to ensure that accused persons do not have to lie under a charge for too long and that the charge is determined (*Wemhoff v. Germany*, 1968, § 18; *Kart v. Turkey* [GC], 2009, § 68).

a. Starting-point of the period to be taken into consideration

341. The period to be taken into consideration begins on the day on which a person is charged (*Neumeister v. Austria*, 1968, § 18).

342. The “reasonable time” may begin to run prior to the case coming before the trial court (*Deweert v. Belgium*, 1980, § 42), for example from the time of arrest (*Wemhoff v. Germany*, 1968, § 19), the time at which a person is charged (*Neumeister v. Austria*, 1968, § 18), the institution of the preliminary investigation (*Ringeisen v. Austria*, 1971, § 110; *Šubinski v. Slovenia*, 2007, §§ 65-68), or the questioning of an applicant as a witness suspected of commission of an offence (*Kalēja v. Latvia*, 2017, § 40). However, in any event, the relevant moment is when the applicant became aware of the charge or when he or she was substantially affected by the measures taken in the context of criminal investigation or proceedings (*Mamič v. Slovenia* (no. 2), 2006, §§ 23-24; *Liblik and Others v. Estonia*, 2019, § 94).

343. “Charge”, in this context, has to be understood within the autonomous meaning of Article 6 § 1 (*McFarlane v. Ireland* [GC], 2010, § 143).

...

2. Assessment of a reasonable time

a. Principles

349. The reasonableness of the length of proceedings is to be determined in the light of the circumstances of the case, which call for an overall assessment (*Boddaert v. Belgium*, 1992, § 36). Where certain stages of the proceedings are in themselves conducted at an acceptable speed, the total length of the proceedings may nevertheless exceed a “reasonable time” (*Dobbertin v. France*, 1993, § 44).

350. Article 6 requires judicial proceedings to be expeditious, but it also lays down the more general principle of the proper administration of justice. A fair balance has to be struck between the various aspects of this fundamental requirement (*Boddaert v. Belgium*, 1992, § 39).

b. Criteria

351. When determining whether the duration of criminal proceedings has been reasonable, the Court has had regard to factors such as the complexity of the case, the appli-

cant's conduct and the conduct of the relevant administrative and judicial authorities (König v. Germany, 1978, § 99; Neumeister v. Austria, 1968, § 21; Ringeisen v. Austria, 1971, § 110; Pélissier and Sassi v. France [GC], 1999, § 67; Pedersen and Baadsgaard v. Denmark, 2004, § 45; Chiarello v. Germany, 2019, § 45; Liblik and Others v. Estonia, 2019, § 91).

352. The complexity of a case: it may stem, for example, from the number of charges, the number of people involved in the proceedings, such as defendants and witnesses, or the international dimension of the case (Neumeister v. Austria, 1968, § 20, where the transactions in issue had ramifications in various countries, requiring the assistance of Interpol and the implementation of treaties on mutual legal assistance, and 22 persons were concerned, some of whom were based abroad). A case may also be extremely complex where the suspicions relate to “white-collar” crime, that is to say, large-scale fraud involving several companies and complex transactions designed to escape the scrutiny of the investigative authorities, and requiring substantial accounting and financial expertise (C.P. and Others v. France, 2000, § 30). Similarly, a case concerning the charges of international money laundering, which involved investigations in several countries, was considered to be particularly complex (Arewa v. Lithuania, 2021, § 52).

353. Even though a case may be of some complexity, the Court cannot regard lengthy periods of unexplained inactivity as “reasonable” (Adiletta and Others v. Italy, 1991 § 17, where there was an overall period of thirteen years and five months, including a delay of five years between the referral of the case to the investigating judge and the questioning of the accused and witnesses, and a delay of one year and nine months between the time at which the case was returned to the investigating judge and the fresh commitment of the applicants for trial). Moreover, although the complexity of the case could justify a certain lapse of time, it may be insufficient, in itself, to justify the entire length of the proceedings (Rutkowski and Others v. Poland, 2015, § 137).

354. The applicant's conduct: Article 6 does not require applicants to cooperate actively with the judicial authorities. Nor can they be blamed for making full use of the remedies available to them under domestic law. However, their conduct constitutes an objective fact which cannot be attributed to the respondent State and which must be taken into account in determining whether or not the length of the proceedings exceeds what is reasonable (Eckle v. Germany, 1982, § 82, where the applicants increasingly resorted to actions likely to delay the proceedings, such as systematically challenging judges; some of these actions could even suggest deliberate obstruction; Sociedade de Construções Martins & Vieira, Lda., and Others v. Portugal, 2014, § 48).

...

357. The conduct of the relevant authorities: Article 6 § 1 imposes on the Contracting States the duty to organise their judicial systems in such a way that their courts can meet each of its requirements (Abdoella v. the Netherlands, 1992, § 24; Dobbartin v. France, 1993, § 44). This general principle applies even in the context of the far-reaching justice system reforms and the understandable delay that might stem therefrom (Bara and Kola v. Albania, 2021, § 94).

358. Although a temporary backlog of business does not involve liability on the part of the Contracting States provided that they take remedial action, with the requisite promptness, to deal with an exceptional situation of this kind (Milasi v. Italy, 1987, § 18; Baggetta v. Italy, 1987, § 23), the heavy workload referred to by the authorities and

the various measures taken to redress matters are rarely accorded decisive weight by the Court (Eckle v. Germany, 1982, § 92).

359. Similarly, domestic courts bear responsibility for the non-attendance of the relevant participants (such as witnesses, co-accused, and representatives), as a result of which the proceedings had to be postponed (Tychko v. Russia, 2015, § 68). On the other hand, domestic courts cannot be faulted for a substantial delay in the proceeding caused by an applicant's state of health (Yaikov v. Russia, 2015, § 76).

360. Moreover, in the event of successive trials the State will be under a responsibility to proceed with particular diligence, and it will be incumbent on the authorities to ensure any delay is kept to an absolute minimum...

361. What is at stake for the applicant must be taken into account in assessing the reasonableness of the length of proceedings. For example, where a person is held in pre-trial detention, this is a factor to be considered in assessing whether the charge has been determined within a reasonable time (Abdoella v. the Netherlands, 1992, § 24, where, the time required to forward documents to the Supreme Court on two occasions amounted to more than 21 months of the 52 months taken to deal with the case (Starokadomskiy v. Russia (no. 2), 2014, §§ 70-71)...”

Anbringender

T har anført navnlig, at hensynet til retshåndhævelsen, jf. retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1 og 2, ikke kræver, at han varetægtsfængsles frem til dom den 2. december 2026.

Der skal foretages en konkret vurdering af, om hensynet til retshåndhævelsen efter oplysningerne om forholdets grovhed skønnes at kræve, at han ikke er på fri fod. I den konkrete vurdering bør indgå, at hensynet til retshåndhævelsen skal være gældende nu og helt frem til hovedforhandlingen den 1. og 2. december 2026. Hensynet til retshåndhævelsen svækkes som tiden går.

Han vil ved hovedforhandlingen være meget tæt på prøveløsladelse, og på nuværende tidspunkt ville han ved et sædvanligt afsoningsforløb være påbegyndt udgange, både ledsagede og måske uledsagede udgange. Hensynet til, at han og forurettede ikke tilfældigt møder hinanden på gaden, kan derfor ikke længere begrunde, at han skal være varetægtsfængslet.

Prøveløsladelse forudsætter gennemførelse af længerevarende forberedelse og et udgangsforløb, der strækker sig over flere måneder, og som ikke vil kunne forventes gennemført på 2 måneder, ligesom sagsbehandlingen i Danmarks Fængsler kan være ganske langvarig. Varetægtsfængsling til dom vil afskære ham fra prøveløsladelse til normal tid, og fortsat varetægtsfængsling frem til den 2. december 2026 vil derfor ikke være proportional.

Det bør indgå i proportionalitetsvurderingen, at hvis han dømmes i landsretten, skal den lange sagsbehandlingstid indgå som en formildende omstændighed, der bør medføre strafreduktion.

Landsrettens berammelsestid på 1 år og 9 måneder er åbenbart i strid med retsplejelovens § 843 a og udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, stk. 1, om retten til rettergang inden for en rimelig tid. Den lange berammelsestid er særligt belastende for ham, da sagen ligger helt stille uden nogen form for fremdrift. Det medfører en stor psykisk belastning og frustration.

Han samtykker til, at retten i stedet for varetægtsfængsling træffer bestemmelse om tilsyn, ophold og opholdssted, jf. retsplejelovens § 765, stk. 2, hvorfor varetægtsfængslingens formål kan opnås med mindre indgribende foranstaltninger. Det bemærkes i den forbindelse, at han har familie, som han kan tage ophold hos.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at der med byrettens domfældelse er særlig bestyrtet mistanke om, at T er skyldig i voldtægt, psykisk vold og grov vold.

Hensynet til retshåndhævelsen kræver, at T skal forblive fængslet under anken. Der må lægges vægt navnlig på forbrydelsernes karakter og på, at den udmålte straf opfylder betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1 og 2. Det bemærkes i den forbindelse, at voldtægt netop er en af de typer personfarlig kriminalitet, hvor lovgiver vægter hensynet til retshåndhævelsen over hensynet til den tiltalte.

T er straffet med fængsel i 3 år og 6 måneder, hvilket er væsentligt over mindstekravet på 1 års fængsel. Straffen kan ikke anses for udmålt for højt, henset til at der er tale om fire voldtægter over en periode på ca. to uger og vold samt grov vold i gentagelsestilfælde.

Landsretten har berammet sagen til hovedforhandling den 1. og 2. december 2026, hvilket vil betyde, at T vil være varetægtsfængslet i ca. 2 år og 2 måneder. Almindelig prøveløsladelse – hvis han måtte blive prøveløsladt til normal tid, dvs. når to tredjedele af den idømte straf er udstået – vil kunne ske efter 2 år og 4 måneder.

Varetægtsfængsling vil således, uanset om T måtte blive prøveløsladt til normal tid, ikke være i strid med praksis, hvorefter der ved vurderingen af perioden skal tages hensyn til muligheden for, at den pågældende kan opnå prøveløsladelse til sædvanlig tid.

Samlet set er betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 3, ikke til hinder for fortsat varetægtsfængsling frem til dom.

Den forventede sagsbehandlingstid af straffesagen mod T udgør ikke en krænkelse af Menne-skerettighedskonventionens artikel 6. Der må lægges vægt på, at sagen ikke er ukompliceret, om end den kun er berammet til to retsdage med to tiltalte, samt at der fra sigtelsestidspunktet til forventet dom i landsretten vil gå ca. 2 år og 2 måneder.

Det må lægges til grund, at sagen er blevet berammet så hurtigt som muligt hos landsretten. Den lange berammelsestid kan ikke føre til løsladelse i denne konkrete sag.

Sagen angår personfarlig kriminalitet med hurtigt recidiv, og der er ikke grundlag for at fastsætte mindre indgribende foranstaltninger efter retsplejelovens § 765, da mindre indgribende foranstaltninger ikke vil være egnede til at opfylde varetægtsfængslingens formål.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

T har været frihedsberøvet siden den 22. september 2024, hvor han blev anholdt og sigtet for at have begået grov vold og flere voldtægter.

Ved Retten i Nykøbing Falsters dom af 10. marts 2025 blev han fundet skyldig i fire voldtægter, psykisk vold, grov vold i gentagelsestilfælde samt kørsel i frakendelsestiden, jf. straffelovens § 216, stk. 1, jf. til dels § 225, § 243, jf. § 247, stk. 1, § 245, jf. § 247, stk. 1, og færdselslovens § 117 a, stk. 1. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 3 år og 6 måneder.

T ankede ved domsafsigelsen dommen til frifindelse, subsidiært formildelse. Anklagemyndigheden kontraankede med påstand om domfældelse i overensstemmelse med den rejste tiltale, der omfattede yderligere en voldtægt, og skærpelse af straffen. Anklagemyndigheden ankede også for så vidt angår en medtiltalt, der ved byrettens dom blev frifundet for en anklage om simpel vold.

Den 8. maj 2025 berammede landsretten ankesagen til hovedforhandling den 1. og 2. december 2026. Landsretten oplyste i forbindelse med berammelsen, at det ikke var muligt at be-

ramme sagen tidligere end den 17. og 18. november 2026 eller de to nævnte datoer i december 2026, hverken ved landsrettens bitingsted i Nykøbing Falster eller ved hovedtingstedet i København.

Landsretten afsagde den 4. juni 2025 kendelse om, at T skal være varetægtsfængslet under anken, indtil der er afsagt dom i sagen, jf. retsplejelovens § 769, stk. 4, jf. § 762, stk. 2, nr. 1 og 2.

Det er denne kendelse om varetægtsfængsling, som er indbragt for Højesteret.

Reglerne om retshåndhævelsesarrest

Efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, kan en sigtet varetægtsfængsles, når der foreligger særlig bestyrket mistanke om, at han har begået en lovovertrædelse, som efter loven kan medføre fængsel i 6 år eller derover, og hensynet til retshåndhævelsen efter oplysningerne om forholdets grovhed skønnes at kræve, at sigtede ikke er på fri fod.

Varetægtsfængsling efter § 762, stk. 2, nr. 1, forudsætter efter praksis, at der foreligger et forhold, som ved endelig dom må forventes at udløse en straf på mindst 1 års ubetinget fængsel, jf. bl.a. Højesterets kendelse af 24. juni 2020 (UfR 2020.2963). Som anført i kendelsen er det ikke tilstrækkeligt til at varetægtsfængsle efter denne bestemmelse, at det nævnte mindstekrav for forventet straf er opfyldt, idet der må foretages en konkret vurdering af, om hensynet til retshåndhævelsen efter oplysningerne om forholdets grovhed skønnes at kræve, at den pågældende ikke er på fri fod. Ved denne vurdering kan kriminalitetens art spille en rolle.

Efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, kan en sigtet varetægtsfængsles, når der foreligger særlig bestyrket mistanke om, at han har begået en overtrædelse af bl.a. straffelovens § 243 og § 245, såfremt lovovertrædelsen efter oplysningerne om forholdets grovhed kan ventes at ville medføre en ubetinget dom på fængsel i mindst 60 dage, og hensynet til retshåndhævelsen skønnes at kræve, at sigtede ikke er på fri fod.

Efter en fældende dom i byretten er der et stærkere grundlag for varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen indtil dom i ankesagen – dog fortsat efter en konkret vurdering, herunder af proportionaliteten, jf. herved Højesterets kendelse af 19. december 2024 (UfR 2025.955).

Det fremgår af retsplejelovens § 762, stk. 3, 2. led, at varetægtsfængsling ikke kan anvendes, hvis frihedsberøvelsen vil stå i misforhold til den herved forvoldte forstyrrelse af sigtedes

forhold, sagens betydning og den retsfølge, som kan ventes, hvis sigtede findes skyldig. Ifølge Højesterets praksis, jf. bl.a. kendelse af 15. februar 2024 (UfR 2024.2127), skal der ved vurderingen af proportionaliteten tages fornødent hensyn til muligheden for at opnå prøveløsladelse til normal tid, dvs. når to tredjedele af den idømte fængselsstraf er udstået, jf. straffelovens § 38, stk. 1.

Retsplejelovens § 843 a og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6

Ifølge retsplejelovens § 843 a, stk. 1, skal retten fremme enhver sag med den hurtighed, som dens beskaffenhed kræver og tillader. Hovedforhandlingen skal berammes hurtigst muligt og så vidt muligt inden for 2 uger fra anklagemyndighedens indlevering af anklageskrift til retten og til et sådant tidspunkt, at sagen kan gennemføres inden for rimelig tid. Er sigtede varetægtsfængslet, skal hovedforhandlingen gennemføres hurtigst muligt. Bestemmelsen finder også anvendelse i ankesager i landsretten, jf. § 917.

Efter Menneskerettighedskonventionens artikel 6, stk. 1, har enhver ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der er oprettet ved lov, når der skal træffes afgørelse angående en mod ham rettet anklage for en forbrydelse.

Det beror ifølge praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol på en konkret helhedsvurdering, om sagens varighed er forenelig med kravet om rettergang inden for en rimelig frist. I denne vurdering skal der lægges vægt på navnlig sagens kompleksitet, parternes adfærd og myndighedernes og domstolenes adfærd samt sagens betydning for den pågældende. Hvis der er tale om en straffesag, hvor den pågældende er frihedsberøvet, skal dette indgå i vurderingen.

Den konkrete sag

T er ved byrettens dom idømt 3 år og 6 måneders fængsel for bl.a. fire voldtægter, psykisk vold og grov vold.

Efter oplysningerne om de strafbare forholds grovhed, herunder kriminalitetens art, finder Højesteret, at hensynet til retshåndhævelsen kræver, at T ikke er på fri fod.

T har været frihedsberøvet siden den 22. september 2024. Landsretten har berammet hovedforhandlingen til den 1. og 2. december 2026 og bestemt, at han skal forblive varetægtsfængs-

let, indtil der er afsagt dom i sagen. T vil med denne berømmelse have været frihedsberøvet i ca. 2 år og 2 måneder i alt indtil dom i ankesagen.

Højesteret finder herefter, at varetægtsfængsling indtil dom i ankesagen på det foreliggende grundlag ikke er i strid med de proportionalitetshensyn, som fremgår af retsplejelovens § 762, stk. 3.

Betingelserne for varetægtsfængsling i retsplejelovens § 762 er således opfyldt.

Efter oplysningerne om kriminalitetens art finder Højesteret, at varetægtsfængslingens øjemed ikke kan opnås ved mindre indgribende foranstaltninger efter retsplejelovens § 765.

Fire dommere – Poul Dahl Jensen, Hanne Schmidt, Lars Hjortnæs og Kurt Rasmussen – udtaler herefter:

T ankede byrettens dom ved domsafsigelsen den 10. marts 2025. Landsretten har som nævnt berammet sagen til hovedforhandling, således at dom kan forventes afsagt den 2. december 2026, dvs. ca. 1 år og 9 måneder efter anke af byrettens dom.

Efter retsplejelovens § 843 a påhviler det retten at fremme enhver sag med den hurtighed, som dens beskaffenhed kræver og tillader, således at sagen kan gennemføres inden for rimelig tid. Hovedforhandlingen skal gennemføres hurtigst muligt, hvis den sigtede er varetægtsfængslet. Det følger af bestemmelsens forarbejder, at retten på grund af den belastning, som en varetægtsfængsling medfører for den tiltalte, skal være særligt opmærksom på, at disse sager fremmes mest muligt.

Vi lægger til grund, at landsretten med sin beslutning om at beramme sagen til hovedforhandling den 1. og 2. december 2026 har berammet sagen således, at den kan hovedforhandles så hurtigt, som det efter forholdene på berammelsestidspunktet var praktisk muligt.

Rettens beslutning om berømmelse er en procesledende beslutning, der kan ændres. Retten kan således beslutte at fremrykke hovedforhandlingen, hvis der opstår mulighed for det.

I den foreliggende sag, hvor den berammede hovedforhandling på berammelsestidspunktet lå langt ude i fremtiden, og hvor den tiltalte er varetægtsfængslet frem til dom i ankesagen, bør landsretten løbende vurdere, om det vil være muligt at fremrykke hovedforhandlingen.

Der er ikke grundlag for allerede nu at tage stilling til, om en gennemførelse af ankesagen i henhold til berammelsen i december 2026 vil indebære en krænkelse af retten til en rettergang inden en rimelig frist efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, og hvad konsekvensen heraf i givet fald skal være. Dette må afgøres i forbindelse med hovedforhandlingen i ankesagen.

Med disse bemærkninger stemmer vi for at stadfæste landsrettens kendelse om varetægtsfængsling.

Dommer Søren Højgaard Mørup udtaler:

Som anført af flertallet ankede T byrettens dom ved domsafsigelsen den 10. marts 2025 til landsretten, der har berammet sagen, således at der kan forventes afsagt dom den 2. december 2026. Varigheden af ankesagen vil dermed overstige 1 år og 8 måneder, hvilket i alt væsentligt skyldes landsrettens berammelsestid. Den lange tid, der vil gå, inden ankesagen er afgjort, skyldes således hverken sagens omfang eller kompleksitet eller de tiltaltes forhold. Det bemærkes, at der er tale om en straffesag med to tiltalte, hvor der er afsat to retsdage. Som nævnt er T idømt 3 år og 6 måneders fængsel i byretten, og sagen har således stor betydning for ham.

Disse omstændigheder taler for, at der vil foreligge en krænkelse af Ts ret til en rettergang inden for en rimelig frist efter Menneskerettighedskonventionens artikel 6, stk. 1, hvis ankesagen først afgøres den 2. december 2026, og T er varetægtsfængslet frem til dette tidspunkt.

Jeg finder efter en konkret vurdering, at dette ikke kan føre til løsladelse af T, men landsretten bør løbende vurdere alle muligheder for at fremrykke hovedforhandlingen. Hvis dette ikke kan lade sig gøre, må der ved dommen tages stilling til, om og i givet fald hvorledes T skal kompenseres for krænkelse af hans rettigheder efter Menneskerettighedskonventionens artikel 6, stk. 1.

Med disse bemærkninger stemmer jeg ligeledes for at stadfæste landsrettens kendelse.

Konklusion

Med de bemærkninger, der er anført af flertallet, stadfæster Højesteret landsrettens kendelse om varetægtsfængsling af T frem til dom i ankesagen.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

Statskassen skal betale kæreomkostningerne for Højesteret.